

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

2. søndag i adventstiden - 9. desember 2018

Prekentekest: Joh 16,21-24

Lesetekst I: Jes 2,1-5

Lesetekst II: Hebr 10,35-39

Fullkommen glede

Styremøtet på Ebenzerhjemmet i Haifa er i skrivende stund nettopp avsluttet. Det siste året er seks av beboerne døde. Det er kanskje ikke uventet på et alders- og sykehjem. Hjemmets lege har delt med oss de utfordringer både beboere og helsepersonell møter når det skal ytes medisinsk hjelp og gis omsorg i livets slutfase.

Normalt vil vi kanskje si: Ingen som bekjenner troen på Jesus trenger å være redd for døden. Erfaringen sier ofte det motsatte. Flere av beboerne på Ebenezerhjemmet er overlevende etter holocaust. De har kanskje mistet store deler av sin familie i krigens grufulle dødsleire eller gasskamre, kjent lukten og sett røyken av brente lik. Slikt setter spor og skaper angst. «De er ikke bare redd for døden, men også for dødsprosessen», sa hjemmets bestyrer, Johnny Khoury.

Det kan være redselen for smerte eller ensomhet, usikkerhet for det som kommer etter, eller troens anfeltelse som uroer. Døden handler både om å forlate og bli forlatt. For oss som er skapt til å leve i relasjoner – både med Gud og mennesker – kan følelsen av forlatthet kjennes ekstra merkbar og forsterket i dødens forkammer.

Jesus kjenner sine disipler. Han er den som selv gikk inn i det dypeste mørke og den største ensomhet; forlatt av sin egen Far. Han vet at hans etterfølgere vil kjenne seg engstelige og ensomme. Han gir oss tre trøstefulle svar:

1. «Jeg skal se dere igjen».

Jesus tar aldri endelig avskjed. Hans hilsen er alltid: «På gjensyn!» Det gjelder i vårt daglige og usynlige møte med ham, men også i det synlige møte som en gang skal skje. Forventningen om den nye himmel er ikke perleport eller gater av gull. Det er heller ikke primært gjensyn med familie og venner. Det handler først og sist om møte med den oppstandne og levende Frelser i all sin herlighet. Han som fyller alt i alle (Ef 1,20-23).

Dette møtet blir overveldende. Gjensyn med dem vi er glade i, fyller oss både med forventning og glede i mange livssituasjoner og gir trøst i døden. Gjensynet med Jesus fyller oss med fullkommen glede! Eller slik en tidligere nynorsk oversettelse (78/85) uttrykker det: «Då vert de hjarteglade» (v.22). Skulle ikke det i større grad prege vårt liv, vårt håp, vår lengsel og vår forventning?

2. Alle spørsmål skal få sitt svar

Det er mye som er vanskelig både i verden og troslivet. Når den store gjenopprettelse av ny himmel og ny jord finner sted, og den store forløsningen inntreffer, forløses også alle spørsmål. Svaret er ikke ekkoet av våre egne spørsmål, men svar som langt overstiger og overgår vår forestilling og vår forventning. Det handler altså om den fullkomne glede.

3. Gud hører og svarer på bønn i Jesu navn

Spørsmålsteget og den fullkomne glede, har imidlertid sin forløper. Vi inviteres til å be. Og det gis løfte om svar. Gud hører alltid bønn. Han svarer også alltid på bønn. Det er ikke alltid tydelig for oss, og slett ikke alltid like lett å oppfatte. Det skyldes kanskje at vi forutser svaret i samsvar med våre forventninger. Det er bønnen i Jesu navn som høres og besvares. Det vil si bønnen etter Guds vilje. Derfor er bønnen ingen automat som belønner etter vår innsats og iherdige fromhet.

Bønnesvaret er snarere realiseringen av Guds vilje i mitt liv. Det er bare når Guds vilje seirer, og vi aksepterer den, at gleden får fullt utspring. Så vet vi også at Gud venter på oss på sitt hellige fjell, der hans herlighet stråler frem i en lysglans ingen kan ane.

Teksten og tekstene

Det er fremtidshåp og fremtidstro som preger dagen. Den fullkomne messianske tid. Salomo fikk beskjed om å bygge en helligdom og bolig for Herren på Sion. Tempelet skulle være møtestedet og samlingspunktet for Jakobs ætt i deres gudstjenesteliv. Men Salomo fikk se et videre perspektiv. Sions tempel skulle også være samlingssted og folkeslagene (1 Kong 8,41-43). Slik har Israels Gud helt fra begynnelsen lagt sin plan om et utvidet og samlet gudsfolk som inkluderer folkeslagene. Det er ikke bare Israels stammer som skal samles hos ham (Åp 7,4 ff), men en skare så stor at ingen kan telle den (Åp 7,9).

Profeten Mika profeterer imidlertid at Sion og tempelet skal falle (Mi 3,9-12). Hva da med Guds løfter? En av Mikas samtidige, Jesaja, gir oss svaret. Herrens tempelberg skal stå urokkelig. Dit skal folkene strømme. Der skal de lære Guds veier å kjenne. Der skal de få svar på sine bønner. Der skal de ferdes på Guds vei (Jes 2,2 f). På denne tid skal ordet og innbydelsen igjen forkynnes for Jakobs ætt: «Kom, Jakobs hus, la oss vandre i Herrens lys!» (Jes. 2,5). Det er israelsmisjonens vedvarende oppdrag.

Vi forstår at det her handler om mer enn tempelet på Salomos eller Hiskias tid. Det handler om det fullkomne messianske rike og den endelige fredstilstand da det ikke lenger lages våpen eller føres krig. Karakteristisk nok er fredshåpet i Jes 2,4 sitert både foran FN-bygningen i New York og på en stein i Metullah, på grensen mellom Israel og Libanon.

Så er det vel bare å sette seg ned og vente? Den andre leseteksten maner til utholdenhet, men ikke passivitet (Hebr 10). Vi kalles til frimodig handling. Guds vilje er ikke bare noe som skal erfares, men leves ut. Slik er troens dynamikk. Den som trekker seg unna eller neglisjerer håpet og troen på Jesu gjenkomst blir ikke forløst, men tapt og fortapt. Den som tror, berger sin sjel.

Rolf G. Heitmann

Generalsekretær, Den Norske Israelsmisjon

rolf@israelsmisjonen.no